

Το τεστ του ποδηλάτου

Εκείνη την ημέρα, βγαίνοντας από το ραδιοθεραπευτικό κέντρο, επέστρεψα στο σπίτι μου με το ποδήλατο. Ανέκαθεν λάτρευα τις βόλτες με το ποδήλατο στο Παρίσι, και τη συγκεκριμένη διαδρομή τη θυμάμαι σαν κάτι ξεχωριστό. Φυσικά, μετά το νέο που μου είχαν μόλις ανακοινώσει, το σώφρον θα ήταν να επιστρέψω με ταξί καθώς οι ανώμαλοι δρόμοι δεν ενδείκνυνταν για την κατάσταση μου. Ακριβώς όμως εξαιτίας αυτού που μόλις είχα ακούσει, είχα ανάγκη να πάρω αέρα.

Ήταν στις 16 Ιουνίου της περασμένης χρονιάς. Μόλις είχα κάνει μία μαγνητική τομογραφία και το αποτέλεσμα δεν ήταν ό,τι καλύτερο. Οι εικόνες έδειχναν μία γιγάντια μπάλα, γεμάτη αγγεία, η οποία καταλάμβανε όλο τον κοίλο χώρο που είχε δημιουργηθεί στον δεξιό μετωπιαίο λοβό μου από δύο εγχειρήσεις αρκετά χρόνια πριν. Ο

ογκολόγος μου ήταν διστακτικός. Δεν πίστευε ότι επρόκειτο για επανεμφάνιση του όγκου, αλλά μάλλον για ένα εντυπωσιακά μεγάλο οίδημα το οποίο δημιουργήθηκε ετεροχρονισμένα ως αντίδραση σε προηγούμενες ακτινοβολίες. Παρ' όλ' αυτά, δεν ήταν σίγουρος. Έπρεπε να περιμένουμε την άποψη ενός ακτινολόγου, ο οποίος όμως θα επέστρεφε ύστερα από μέρες.

Σε κάθε περίπτωση, είτε επρόκειτο για όγκο είτε για οίδημα, αυτό το πράγμα που μεγάλωνε στον μετωπιαίο λοβό μου απειλούσε άμεσα τη ζωή μου. Δεδομένου μάλιστα του μεγέθους του και της συμπίεσης που ασκούσε μέσα στο κρανίο μου, ακόμα και η παραμικρή μεταβολή στην ενδοκρανιακή πίεση —από κάποιο τράνταγμα ή σοκ— αρκούσε για να με στείλει στον άλλο κόσμο ή να με αφήσει παράλυτο. Και να σκεφτεί κανείς ότι έφευγα για τριήμερο ταξίδι αστραπή στις ΗΠΑ, με αυτή την απασφαλισμένη χειροβομβίδα μέσα στο κρανίο μου. Κάθε κενό αέρος θα μπορούσε να σημάνει το τέλος μου.

Φεύγοντας από το ραδιοθεραπευτικό κέντρο τηλεφώνησα στη γυναίκα μου. «Δεν είναι καλά τα πράγματα» της είπα μην μπορώντας να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Από την άλλη άκρη της γραμμής την άκουσα να ξεσπάει σε λυγμούς. Ήμουν ράκος. Με τέτοιο βάρος στην καρδιά μου ήταν αδύνατον να διασχίσω την πόλη, κλεισμένος σε ένα αυτοκίνητο. Έτσι, καβάλησα το ποδήλατό μου με πλήρη επίγνωση του κινδύνου που διέτρεχα.

Όταν διηγούμαι αυτό το περιστατικό στους φίλους μου με κοιτάζουν γεμάτοι απορία. Ξέρουν ότι δεν είμαι απελπισμένος — ούτε καν δειλός. Γιατί λοιπόν εκτέθηκα σε τόσο παράλογο κίνδυνο; Άραγε υπέκυψα έστω και σιγμιαία σε μία αυτοκτονική παρόρμηση; Ή μήπως στη «ρομαντική» ιδέα ενός ξαφνικού θανάτου στους λιθόστρωτους δρόμους του Παρισιού; Μήπως μπήκα στον πειρασμό να παρακάμψω τους γεμάτους πόνο και αγωνία μήνες που με περίμεναν;

Συνήθως σε τέτοιες ερωτήσεις απαντώ με ένα ευφυολόγημα του συλ: «Μα δεν είναι δυνατόν να αφήνα το ποδήλατό μου εκεί! Του έχω μεγάλη αδυναμία. Είναι η Αστραπή¹ μου. Μπορείτε να φανταστείτε τον Ζορό να εγκαταλείπει το πιστό του άλογο στη μέση του πουθενά;» Η αλήθεια είναι ότι, παρά τα λόγια του ογκολόγου μου και παρά την επιθυμία μου να τον πιστέψω, φοβόμουν για το χειρότερο. Βρισκόμουν σε αδιέξοδο.

Ξαφνικά ένιωσα την ανάγκη να τεσάρω το κουράγιο μου. Να δω αν σε αυτή την τόσο σημαντική μάχη θα μπορούσα να επιστρατεύσω τόση δύναμη όση και στις δύο προηγούμενες εγχειρήσεις μου. Έχοντας είκοσι και πλέον χρόνια στο κοντέρ και έναν όγκο —αν επρόκειτο για όγκο—, πολύ μεγαλύτερο αυτήν τη φορά, θα χρειαζόμουν όλο το θάρρος και την ψυχραιμία μου.

¹ Αστραπή ονομάζεται το διάσημο άλογο του Ζορό. (Σ.τ.Μ.)

Έτσι, όσο τρελό και απερίσκεπτο κι αν φαίνεται, το τεστ του ποδηλάτου έκανε τη δουλειά του: αισθάνθηκα ότι η αγάπη μου για τη ζωή καθώς και η αποφασιστικότητά μου είχαν παραμείνει αλώβητες. Κατάλαβα ότι δεν θα κατέθετα τα όπλα.

Η μεγάλη κόπωση

Τα ανησυχητικά σημάδια είχαν κάνει την εμφάνισή τους από τον Μάιο, ενάμιση μήνα περίπου πριν από τη μαγνητική τομογραφία. Καθώς οι εβδομάδες περνούσαν, ένιωθα να μη με κρατάνε τα πόδια μου – σαν να έχαναν απότομα όλη τους τη δύναμη. Συγκεκριμένα θυμάμαι τη στιγμή όπου, όρθιος στο γραφείο μου, ψάχνοντας ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη, βρέθηκα ξαφνικά στο πάτωμα πεσμένος στα γόνατα. Μπαμ και κάτω, χωρίς κανένα προειδοποιητικό σημάδι.

Λίγες μέρες αργότερα με επισκέφθηκε μία δημοσιογράφος από το κανάλι Μ6¹ που ήθελε να μου πάρει συ-

¹ Γνωστό και ως Métropole Télévision, το Μ6 είναι το πιο κερδοφόρο ιδιωτικό κανάλι στη Γαλλία και το τρίτο σε τηλεθέαση στον γαλλόφωνο κόσμο. Το κανάλι ανήκει στον Όμιλο RTL. (Σ.τ.Ε.)

νέντευξη για τον Μπερνάρ Ζιροντό². Από κείνη έμαθα ότι ήταν στα τελευταία του. Πολύ στενοχωρημένος από τα νέα, απάντησα στις ερωτήσεις της. Στο τέλος της συνέντευξης σηκώθηκα για να τη συνοδεύσω έξω. Τη στιγμή που την αποχαιρετούσα, κατέρρευσα παρασύροντάς τη με την πώση μου. Η κάμερα έπεσε πάνω μου, και το τραπεζάκι αναποδογύρισε με ό,τι υπήρχε πάνω του: το τσάι, τα φλιτζάνια... Εκείνη άρχισε να καλεί σε βοήθεια ξεσηκώνοντας όλο το γραφείο ενώ εγώ βρισκόμουν ακόμη στο πάτωμα. Ένωσα μεγάλη αμηχανία. Η δημοσιογράφος ήταν ολοφάνερα ταραγμένη. Τη φανταζόμουν να λέει: «Θεέ μου! Μας προέκυψε και δεύτερος Μπερνάρ Ζιροντό». Επιχείρησα να την καθησυχάσω. «Μόλις επέστρεψα από τις ΗΠΑ και δεν έχω συνέλθει από το τζετ λαγκ. Επιπλέον, εδώ και μερικές ημέρες υποφέρω από ζαλάδες. Αλλά μην ανησυχείτε, το παρακολουθώ» τη διαβεβαίωσα.

Αυτά τα συμπτώματα δεν δικαιολογούνταν ούτε από κάποιο νευρολογικό πρόβλημα ούτε από μια επανεμφάνιση του όγκου. Τίποτα από τα παραπάνω δεν προμήνυε καρκίνο. Η τελευταία μου αξονική τομογραφία, τον Ιανουάριο, ήταν τέλεια. Η επόμενη ήταν προγραμματισμένη για τον Ιούλιο. Αφού εξέτασα διάφορα πιθανά σενάρια,

¹ Bernard Girardeau. Δημοφιλής Γάλλος ηθοποιός, σκηνοθέτης και συγγραφέας, ο οποίος πέθανε από καρκίνο στα 63 του χρόνια τον Ιούλιο του 2010. (Σ.τ.Μ.)

κατέληξα να πιστεύω ότι η αδυναμία μου οφειλόταν σε αναιμία. Πράγματι, είχα πάρει μεγάλη ποσότητα ιβουπροφένης³ για κάτι πόνους στη μέση· πίστευα λοιπόν ότι αυτές οι δόσεις είχαν προκαλέσει έλκος του πεπτικού σωλήνα που αιμορραγούσε με επακόλουθο την αναιμία και τους λιγγούς. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να κάνω τσεκάπ το συντομότερο.

Εκείνη την εποχή βρισκόμουν διαρκώς σε κίνηση, μετά την έκδοση του βιβλίου μου *Anticancer: Ένας νέος τρόπος ζωής*. Έδινα διαλέξεις και συμμετείχα σε ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, κυρίως στην Αμερική όπου το βιβλίο μου είχε τύχει θερμής υποδοχής. Απέδιδα την κόπωσή μου στις συνεχείς πτήσεις, στη διαφορά ώρας, στο άγχος που είχα για τις ομιλίες μου μπροστά σε κοινό.

Λίγο καιρό μετά τη συνέντευξή μου στο Μ6, και παρόλο που δεν αισθανόμουν καλά, χρειάστηκε να κάνω ένα ταξίδι αστραπή στο Ντιτρόιτ για μία σημαντική τηλεοπτική εκπομπή σε ένα κρατικό κανάλι. Όταν έφτασα στο στούντιο, ήμουν κατάχλωμος. «Θα πρέπει να με μεταμορφώσετε» είπα στη μακιγιέζ κι εκείνη μου απάντησε «Μην ανησυχείτε, θα φαίνεστε πιο φρέσκος από ποτέ». Τις δύο ώρες που ακολούθησαν στο πλατό, το παρατράβηξα: χαμογελούσα, έδειχνα πανευτυχής που βρισκόμουν

³ Μη στεροειδές αντιφλεγμονώδες. (Σ.τ.Μ.)

εκεί και έδινα όντως την εντύπωση πως ήμουν σε τρομερή φόρμα. Στο τέλος, εξουθενωμένος πια, επέστρεψα απευθείας στο ξενοδοχείο να κοιμηθώ γιατί έπρεπε να ξαναπάρω το αεροπλάνο το επόμενο πρωί.

Το ζύπνημα ήταν ακόμα πιο δύσκολο και συνοδευόταν από έναν διαπεραστικό πονοκέφαλο. Σηκώθηκα με κόπο, όπως με κόπο έφαγα δυο μπουκιές πρωινό. Στο δρόμο για το αεροδρόμιο χρειάστηκε να σταματήσω σε ένα φαρμακείο για να αγοράσω παρακεταμόλη. Ψάχνοντας στους διαδρόμους σωριάστηκα με θόρυβο πάνω σ' ένα από τα ράφια, σκορπίζοντας όλο του το περιεχόμενο στο πάτωμα. Με βοήθησαν να σηκωθώ και επέμειναν να με πάνε στο νοσοκομείο. Μη θέλοντας όμως να χάσω την πτήση της επιστροφής, μπήκα ξανά στο ταξί μου και έφυγα.

Πλέον δεν μπορούσα να αρνηθώ ότι κάτι πήγαινε στραβά. Από το ταξί τηλεφώνησα σε έναν φίλο στο Παρίσι και του ζήτησα να μου κλείσει εκτάκτως ραντεβού για μαγνητική τομογραφία. Τηλεφώνησα επίσης στη μητέρα μου και την παρακάλεσα να έρθει να με πάρει από το αεροδρόμιο. Αισθανόμουν τα πόδια μου να τρέμουν τόσο πολύ που φοβόμουν ότι δεν θα κατάφερνα να επιστρέψω μόνος στο σπίτι μου. Απόδειξη ότι και στο αεροδρόμιο του Ντιτρόιτ έπεσα πολλές φορές κάτω.